

BIJELO POLJE, Mala Gospa 2023.

Sestrama koje slave hrabre dane i godine u redovništvu čestitamo onaj providonosni trenutak, onoga dana kada su u mladosti, kao i Marija, dozvolile Navještenje i da Riječ postane tijelo u redovničkom pozivu. Sve od tada, od toga prvoga dana i prvoga koraka pa do danas i do kraja života sestre u život provode ono što je došlo s Božjim pozivom i onom prvom mišlju o redovničkom životu.

Svi smo čuli za kućicu Blažene Djevice Marije. U toj kućici dogodilo se Navještenje i u njoj Riječ je postala tijelo. Povijest Marijine kućice nastavlja se događati u svakome čovjeku koji je spreman čuti i prihvatiti Božju riječ. Navještenje je trajni događaj. Riječ trajno postaje tijelo s našim životom.

U današnjem slavlju s Marijom slavimo sve što nam Gospodin učini.

Tradicija kaže da je u jednome milosnom trenutku godine 1291. Marijina kućica čudesno prenesena na Trsat gdje i danas vjernici hodočaste, pokloniti se. Nakon tri godine, 1294. Marijina kućica dolazi u Loreto.

Kad god pravo razumijemo život Blažene Djevice Marije mi bolje razumijemo svoj život i narav našega poslanja.

Zanimljivo, o sebi ne znamo puno. Nekada kada počnemo o sebi razmišljati kao da se probudimo iz nekoga sna i pitamo se: Odakle ja sada ovdje. Kako je ovo sve bilo, i kako smo ovdje došli, i stotine pitanja a malo odgovora. Ne znamo.

Mi smo Marijina kućica i nešto nas stalno nosi, s mjesta na mjesto.

Bili smo na jednome mjesto godinu dana ili pet godina, na drugome 15 ili 20 godina. I ne znamo kako, ali jednoga dana kao da nas je nešto uzelo visoko i daleko u oblake, pa smo premješteni, s mjesta na mjesto. I gdje god bi došli odatle bi opet otišli na neko drugo, treće ili deseto mjesto, na neko ino mjesto, i da bi opet i odatle otišli.

Danas kada slavimo godine svoga postajanja, kada slavimo naše dolaske i odlaske, kad slavimo poslanje kojega smo izabrali i koje je izabralo nas, mi slavimo sve dekrete koje smo primili, sva mjesta na kojima smo bili, sav trud kojega smo uložili, sve ljude koje smo susreli, svu ljubav koju smo primili i dali, sve molitve koje smo izrekli, sav znoj kojega smo prolili, žrtvu koju smo uložili. Slavimo sve što se događalo u Marijinoj kućici našega postojanja.

Marijinom kućicom možemo nazvati mjesta gdje smo bili ali i vlastito tijelo koje nam je dragi Bog darovao, zajednice gdje smo živjeli. Sve su to sveta mjesta gdje Marija prebiva, gdje Krist želi živjeti, rasti i odakle želi iskoračiti u svijet. U to Božje zdanje tvoga postojanja dragi Bog te pozvao i imenom i prezimenom, kao i Mariju, i dao ti misiju. Neka čudesna Božja sila stalno te nosi s mjesta na mjesto u svetomu putovanju kroz vrijeme i prostor koji su nam darovani.

Danas kada slavimo naše sveto postojanje mi ustvari još više želimo shvatiti i upoznati ono što nam Gospodin dariva. Slavimo to što smo i mi sveto prebivališta zajedno s Marijom, mjesto gdje Krist s Marijom prebiva. Krist tu od tebe kao od Marije polazi i tebi se kao i Mariji vraća. Narav našega zvanja i poslanja jest to da smo Kristovi, da smo njegovi, njegov dom, gdje njemu u ovome svijetu stojimo na raspolaganju.

U ovome zvanju i poslanju, i pored svih slabosti i ograničenja, u dubokom strahopoštovanju, s osjećajem zahvalnosti usuđujemo se kazati: Gospodine, mi se iskreno trudimo.

Danas kad slavimo svoje postojanje mi slavimo milosti, da nam je darovana ugostiti Krista Gospodina.

Zahvalni smo za milosti kad smo primili Navještenje i kada smo bili u službi Kristova utjelovljenja. Zahvalni smo za svakodnevnu dinamiku zajedničkoga življenja gdje uvijek zajedno slavimo svoje postojanje s Kristom, s Marijom. Slavimo svoje dolaske i odlaske i sveto služenje, kao službenica Gospodnja koja uvijek i nanovo i ponovno kaže: Neka mi bude po tvojoj riječi.

Rekoh da smo ustvari mi, svatko od nas Kristovo prebivalište i Marijino prebivalište. Mi smo mjesto gdje Krist dolazi i odakle polazi, gdje Marija ugošćuje i prima i odgaja svoga sina našega Gospodina.

Dok ovo govorim malo sam zbunjen. Je li možda preuzetno govoriti da se upravo u nama događa sveta Biblijske stvarnost. Je li moguće da čovjek može postati živa Biblija gdje se iščitava život Gospodinov i njegove Majke. Dok ovo govorim po malo se i strašim. Bojim se ovo misliti i govoriti, a opet to vjerujem i znam tako i bojim se ne kazati.

I ovo moramo primijetiti. Što se dogodi kada dođete na neko mjesto gdje ste nekada davno bili određeni broj godina, jednu godinu, ili deset, 15 ili dvadeset godina. Dođete. I shvatite da na tim mjestima ništa od vas nije ostalo. Gledate oltare koje ste uređivali, mjesta gdje ste vodili pjevanje, prostore koje ste čistili, kuće koje ste gradili i uređivali, mjesta koje ste znojem, suzama, radošću a nekada i žalošću i ljutnjom oblijevali.

Dođete do tih mjesta, gledate ih... Pomislite kao da će se nešto u njima probuditi, kao da će vam ta mjesta progovoriti da se vas sjećaju.

A ustvari ta mjesta kao da spavaju, nikakva sjećanja nemaju i ne prepoznaju vas. Možda pomislite da vas pozdravljaju i da vam nešto žele kazati i shvatite da šute.

Sjećanja su ostala jedino u vašemu srcu. Sve ono što imate od tih mjesta jest ono što sami nosite. Marijina kućica jest vaše srce, duša, vaše lice, vaše ruke i oči koji svi zajedno služe Gospodinu. Od vašega lica, i ruku i očiju Gospodin sebi kućicu gradi.

Neki kažu da su ljudi iz Svete zemlje prenijeli Marijinu kuću na Trsat pa u Loreto a opet drugi kažu da su je sedam anđela nosili. Nitko pravo ne zna.

Ali od svega najviše znamo da je Marijino srce bila kućica i dom Gospodinov i tu je ona njega uvijek primila. Gospodin od nas gradi sebi kućicu, od našega lica, od naših ruku i očiju. Tu kućicu uvijek dograđuje i popravlja jer sebi želi dostojan dom.

Gospodinu uvijek želimo graditi bolju i ljepšu kućicu. Kućicu prozračujemo, čistimo uređujemo i ona uvijek stoji u službi onoga tko ju je za sebe sagradio.

Od čega je sagrađena Marijina kuća. Upravljamo pogled prema oltaru, prema Gospodinu, prema kući koju Gospodin sagradi na križu, za sebe i za svoje, za sve koji za njim pođuše do današnjega dana. Sa svetim sakramentima Gospodin gradi kuću za sve one koji ga traže i koji žele prebivati u njegovom domu. Dok o ovome razmišljamo čujemo njegove riječi: Dođite svi vi umorni i opterećeni...

Ponekada nam se pogled zaustavlja na Grubanu. Prolazeći pored imena koja su tamo napisana izgleda kao da prolazimo hodnicima samostana i susrećemo one drage sestre koje su bile dio našega života, više nego naša rođena obitelj. Tamo na hodnicima onoga svetoga mjesta susrećemo svoje koji su dio nas. Mi smo svojevrсни spomenik njihovoga postojanju i oni našega. Oni su moćan znak da Gospodin naš ljudski dom pretvara u nebeske prostore.

Sveti Otac Papa ima praktične upute kako od sebe graditi Božji dom. Ovako Papa govori: Redovnice, po naravi poziva pozvane su evangelizirati ne samo na osobnom nivou, kao krštena osoba, nego u zajednici, po zajedništvu u zajednici. Izazovan je život u zajednici i zahtijeva svakodnevni stav obraćenja, spremnost sebe propitivati, i zapažati opasnosti i grubosti koje nekada namećemo jedni drugima. Naša poniznost i jednostavnost neprestano govori da smo Kristu povjerovali i da njega ljubimo.

Razmišljajući o Školskim sestrama franjevkama Krista Kralja, moje misli uvijek se vraćaju u godine rata. Na čudesan, opipljiv i stvaran način u tim vremenima očitovale se zajedništvo Božjega naroda sa sestrama.

Narod Bijeloga Polja i šire gledao je u sestrama ohrabrenje, mir i nadu. Rušenja samostana, odlasci, dolasci, umiranja, gubljenja silnih materijalnih dobara ni u jednome trenutku sestre nisu vidjele kao razlog beznada ili neko stanje poraženosti. Nije bilo ni ljutnje niti straha. Koje su trebale sestre su hrabro ostale u svome gradu Mostaru, u bolnici, i svugdje, baš onako po Božju.

Čitava zajednica, i stari i mladi, i oni koji su ostali blizu bojišnice u Mostaru, posebno u bolnici i oni koji su bili negdje dalje s prognanicima, svi zajedno sestre su bile svjedoci nade i vjere da će na koncu sve biti dobro. Trpljenja, progonstva, neizvjesnosti ... ništa nije moglo poremetiti sigurnost da će na kraju sve biti dobro.

Danas u ovome slavlju želimo prepoznati Božji rukopis na svim našim putevima, u svim vremenima, u vremenu rata i danas kad sve ovo oko nas nije ni malo manje izazovno.

Danas dok slavimo naše služenju mi ponovno polažemo svoje živote u Božje ruke kao i u ona vremena rata i sva vremena koja je Gospodin ovoj zajednici darovao živjeti.

Sve je velika spojena posuda gdje se ljubav prelijeva u život, u zavjete, u posvećenje, u sveti sakramentalni život, u prijateljstva, u teški i ozbiljan rad, u posvećenje, u molitvu, u osmjeh, u oprostjenje, nekada i u ozbiljno trpljenje. Dok još hodimo stazama svijeta život se prelijeva u vjeru i u sve ono što je Gospodin obećao onima koje ljubi.